

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר 067 ליום 11/3/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

1313

כל סוטה העיתון היחיד בכפר

This issue contributors:

Roy Bouskila
Avi Rozenkrantz
Dudu Palma
Shmulik Epstein
Yoram Ben-Chaim
Shoshana Sharkey
David Ellman

Roy
אבי
דודו
Shmulik
Yoram
שושנה
דוד

התורמים לגליון זה:

רוי בוסקילה
אבי רוזנקרנץ
דודו פלמה
שמוליק אפשטיין
יורם בן-חיים
שושנה שרקי
דוד אלמן

משולחן המארכת

לקהל הסוטים והסוטות שלנו, שתבוא עליכם הברכה,

לא יאומן!

רק התחלנו ואנו מוצפים בתרומות רבות לעלון המתחדש. תרומות בעברית, באנגלית ואפילו בצירית. אם תמשיכו ככה, עוד עלולים לקחת אותנו ברצינות ... זה עוד בלי כתבה של דני נמלי הידוע בכינויו Mr. D.

מפינת הכובע:

השבוע יש לי משהו מאד חשוב לומר לכל קוראי וקורעי "כל סוטה":-

אני מניח שכולכם כבר מודעים מזמן לכך שלכובע שלי יש שלוש פינות...
אז כן, שלוש פינות יש לכובע שלי, ואחלא פינות שבעולם!
כי אילולא היו לו שלוש פינות, זה כבר ממש לא היה הכובע שלי!
למה? כובע !!

ולסכום:

לכם המרימים כעת גבה ושואלים:
"מה הוא מחרטט לנו כאן?"

אוכל רק לומר,
אם לא תכתבו, יהיה כאן הרבה יותר גרוע !!

ראו הוזהרתם !!!

דוד אטמן

Kol soteh then and now

When it first came out, I was not really involved. Naive, a soldier, new to the country and Kibbutz and had not really established political views.

The kibbutz was a wonderful place in my eyes. All I ever wanted was to finish the army and drive the blue Ford transit that transported me to paradise: The Hula cotton fields. There awaited my wet dream: John Deer tractors; Na'an sprinklers lined up, 12 meters apart, all working in unison, creating a musical tone as their little hammer spins them around (with a 5 mm nozel and a tiny side hole that allowed for the best water distribution - yes I still remember 40 years later!); neatly sown rows of cotton seedlings stretching forever into the distance. Oh and I almost forgot - and that's not a good sign - A secret scam that I can now reveal: scantily clad girls who we pretended we needed to look for bugs in the plants. It must have worked: I married one of them and she is with me to this very day!

And now decades later Kol Soteh (I don't want to even try and translate it into English as it sounds pornographic) is reborn.

The John Deer tractors have long gone, sprinklers replaced by marching-line irrigation machines. The girls are all grandparents now and fully dressed.

Someone once said (it was Werner Erhart, but that's for another day): *People are scared of change. But change is a constant. It's one of the few things we can rely on.*

So the Kfar Hanassi that Kol Soteh finds today is vastly different. So many changes, too many to list. Who doesn't remember waiting in line to make a phone call on the only available dial up phone that sat outside Chader Weizman. No privacy, and usually no getting a line either! Now as I sit here with my lap top, I can if I choose to call Amnon in Canada and report that my tractor has broken, via mobile

phone, cordless land line, skype, whatsapp, viber, Facebook, E mail and I am sure I forget a few.

And yet, with all the changes KH is thriving and I still love it. Not for me the negativism I sometimes hear. Oh dear, where are going, what society have we created, Ma Yihe?

For me its all part of the ever evolving community called Kfar Hanassi. The changes are all part of the 'game'. How boring it would be if nothing had changed. Its an emotion I feel when visiting Mea Sheraim. They are dedicated to no change. Ok, each to his own. Not for me. I say bring it on. The sprinklers are still spinning.

Roy Bouskila

March 5 2016

Dear Kol Soteh

First, many Kudos to David for not giving up and insisting that some kind of written communication from our beloved home, KH, would continue after the demise of Divrei. I for one welcome the return of Kol Soteh, and I told him so last week when he stopped over for a “Cuppa & Bokie”. He insisted that I must write as well as read, so here I am, the old Kibbutznik following rules and instructions.

So recently, Natan and I stopped in for a short visit to K.H, to help rearrange our Mom’s house to include a “Metapelet Philippineet”. From the outset we had strict instructions; tend to the business/assignment at hand, and only when completed, can you socialize with friends and classmates. The boss (Aviva) spoke and we jumped... LOL. The assignment was completed to everyone’s satisfaction, and we even managed to hire Jo (a lovely Philippine woman) to move in with Ima and take care of her 24/7.

Just want to mention other highlights of our short visit. We stopped by the “Mifgash” every day either for lunch or “Aruchat Esser” for tea, and it was great seeing all the older folks (Vatikim) huddling around the table discussing important topics of the day, and reminiscing about “The Good Old Days”.

Another highlight for me was the few conversations, beyond

the “hello how are you?”, that I had with people who wanted to know what Donald Trump was up to, and what I thought of a possible Trump Presidency, and would it be good for the Jews? Well, I do think that possibility is quite remote, and no, he would not be good for the Jews! However, the process is certain to be very entertaining (check out the last Republican debate). By the way, I am not sure that Bernie Sanders in the White House would be good for the Jews either.

However, my main concern and topic of interest was the goings on with the “Refusnikim” at KH, and the fact that people are suing each other and the Kibbutz in this beloved home of mine. I kept thinking that my Dad would be turning over in his grave at the thought of what “his” Kibbutz has come to? How on earth are you all going to come out of this? My sincere hope is that common sense will prevail, and that some compromise, acceptable to all will be reached in the very near future.

In the meantime, here’s wishing you all a super weekend.

That is all for now, I am off to KAYAK to check on cheap flights so we can visit again this summer.

Shmulik

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

החלילן מהכפר...

כשהשקר הופך לטבע שני, להרגל
השקרן לא מצליח להבין את ההבדל
בין אמת לאמיתה
בין כזב לבין בדותא...
בין נכון לבין שגוי
בין מצוי לבין רצוי...
בין דמיון להזייה
בין אשליה לבין בדיה
בין כן היה ללא היה...

אומרים שלשקר אין רגליים
אך הוא מצליח לזחול הייטב...
לשקרן יש ראש על הכתפיים
אבל מתחתיו בחזה, אין לו לב...
לכן יכול הוא לשקר במצח נחושה
ללא שום מצמוץ, וללא שמץ בושה
בלי נקיפות מצפון, בלי רגשי אשמה
בלי הרהורי כפירה, או רגעי חרטה...

השקרן בשלו: אני ואפסי עוד
כחלילן מהמלין המפתה לרקוד
את עכברי הכפר שבקסמו שבויים
וכסומיי עיניים אחריו הולכים
בדרך המובילה אל קצה המצוק
בהבטחות שוא לעתיד מתוק...
רק כדי להיווכח באיחור פאטלי
שהם למעשה בְּרוּך קולוסואלי...

אכן, רק ימים יגידו מן הסתם
אם ניתן לשקר כול הזמן – ואת כולם...

© Can Stock Photo

אבי

חדשות מתפרצות

דובי המרשלד: הלו שלום? מדבר דובי המרשלד כתבכם בצפון השעה 23:51 אני נמצא סמוך ליישוב זרזיר שבעמק יזרעאל, 13 בני אדם נפצעו בהתהפכות אוטובוס הסעות - אדם אחד נהרג, שניים נפצעו באורח בינוני ועשרה נפצעו באורח קל. כל 30 הנוסעים שהיו על האוטובוס חולצו. מתי אתם פותחים אולפן חירום? יש לי כתבה מצולמת מתי לשלוח אותה?

עורך לילה: (מפקק) הלו דובי שלום... זרזיר איזה ישוב זה? דובי המרשלד: מה זאת אומרת איזה ישוב זה? זה כפר בעמק יזרעאל על יד רמת ישי.

עורך לילה: (בזהירות) כן, אבל מי גר בו בכפר הזה? דובי המרשלד: מי גר בו? המממ כל מיני אנשים. נשים גברים זקנים וילדים. ישוב רגיל לגמרי.

עורך לילה: אבל לפי השם אפשר להבין ש...הם אה איך לומר בני מיעוטים? דובי המרשלד: אה כן, זה ישוב בדואי.

עורך לילה: או קיי בסדר שלח את הכתבה נפרסם אותה בבוקר

חדשות מתפרצות

אז בקשר לשאלה שנשאלה ברוב הערוצים ע"י כתבים, גברים בעיקר, למה המתלוננת נגד הקצין המוערך בצה"ל נזכרה להתלונן על אונס רק ארבע שנים אחרי. אז העם היהודי לא היה כאן 3,000 שנה מה פתאום הוא נזכר עכשיו?

חדשות מתפרצות

שני מחנות פליטים אחד בקלנדיה אחד בנתניה תוצאה זהה:

השוואת טקסטים במעצמה השמינית בעולם, במדינת הזעם האינסופי:

1. מאות ביצעו ליניץ' בעובד חברת מדי מים בנתניה: "גרועים מעזה"

הרצל רוקח (68) הגיע לקריית צאנז כדי לקרוא מדי מים. הוא הותקף על-ידי המון

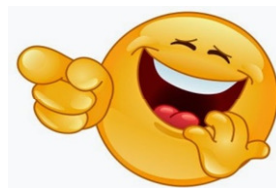
שהיה משוכנע שהוא הגיע לשכונה לפרוץ לבתים. הוא חולץ על ידי שוטרים ואושפז במצב בינוני: "גנבו לי ארנק, נייד ושרשרת שאשתי המנוחה נתנה לי".

2. דרמה בקלנדיה: ג'יפ צבאי בו נסעו שני חיילים נכנס אתמול בערב (ב') בטעות לתוך מחנה הפליטים קלנדיה, צפונית לירושלים, והותקף בידי עשרות מחבלים. הרכב הוצת והחיילים נמלטו מהמקום והתפצלו. אחד החיילים יצר קשר עם צה"ל וחולץ על ידי כוחות גדולים לאחר כחצי שעה. החייל השני יצר קשר עם הכוחות רק לאחר כשעה וחולץ אף הוא בחיפוי של ירי כבד.

דודו

עשרת הדיברות דור שלוש

כן - לעניים שלנו יש צוללת!

אז אתם 8 בעולם בעוצמה צבאית - ו 52 בפתיחות לעסקים?

ילדותינו בקיבוץ / דוד אלמן

הורינו, הותיקים, יצרו את מה שאני מכנה גם היום "בית". הם עשו עבודה נפלאה כאשר יצרו יש מעין, מקום בו היו רק סלעים, אבנים ובוץ. הם היו צעירים, נאיבים, מלאים באידאלים וריקים מהבנה בסיסית של גידול משפחה.

בעזרת כל אותה אנרגיה שהופנתה לבניין מולדת לעם, אשר היה על סף השמדה הודות להתנהלות רווית שנאה של המין האנושי, הם יצרו פלא של ממש, ופלא זה הפך להיות לנו לבית.

ה"אדם החדש" היה אידאל שנועד להביא לשוויון וצדק לבני אדם באשר הם, ללא הבדל מין, צבע ומצב כלכלי.

היו אלה ימים נפלאים והקהילה פעלה מתוך התרגשות גדולה כשהדברים מתקדמים בצורה מזהירה אל האידאל האוטופי. הם האמינו בכך בכל ליבם.

כפי שקורה במין האנושי, נולדו תינוקות, וילדים נעשו חלק אינטגרלי של הקהילה. אנחנו, הילדים, היינו בבת-עינם של חברי הקיבוץ וכך גם התייחסו אלינו. יחד עם זאת, "עבודה" היתה עקרון ואידאל בפני עצמו, ובין שרצו בכך או לא, אנחנו, הילדים, "הפרענו" במשהו לאידאל זה, בכך שדרשנו תשומת לב רבה. תשומת הלב והזמן נדרשו, כמובן, גם לאידאל העבודה.

יפה הגדיר זאת אחד הותיקים: "המקום היחיד שבו "הצלחה" באה לפני "עבודה" הוא במילון".

כך נאלצה הקהילה לחלק את זמנה היקר בין עבודה לבינינו הילדים.

הורינו לא בילו זמן רב אתנו עקב דרישות העבודה. הורינו גם לא היו הסמכות המחליטה בנושא החינוך שלנו, הילדים. דבר זה נעשה ב"אסיפה הכללית" בה לכל אחד היתה זכות החלטה בנושא בין שהבין בהורות ובין עם לאו. למען היעילות קובצנו, הילדים, יחד לקבוצות ואת רוב חיינו בבית משותף. כתוצאה מכך נדרשו שניים-שלושה מבוגרים בלבד לטפל ב 15-20 ילדים. אכן, יעילות של ממש!

את הורי זכיתי לראות כשעתיים ביום לכל היותר. לא זכור לי בילוי עם הורי ב"מקום" שלהם.

אותו "מקום" לא נקרא "בית" אלא "חדר".

עד היום אינני מצליח להעלות תמונה של אותו "חדר" עם הורי בו.

אני יודע בוודאות שהורי אכן אהבו אותי ועשו את הכל למעני, על פי מיטב הבנתם.

אני גם יודע בוודאות שאם וכאשר אכתוב את סיפור חיי, שם הספר יהיה:

"יתום עם מאה הורים"

My childhood on the Kibbutz / David Ellman

Our parents, the Vatikim created what I know as my home. They did a great job putting together a place where there was nothing except rocks, stones and thick mud. They were young, naive, full of ideals and empty of basic family know-how.

With all that energy turned into creating a homeland for a people who were on the verge of being extinct through Mankind's hateful conduct, they created a miracle and that miracle turned out to be our home.

The "*New human being*" was an ideal that would bring equality and justice to all people regardless of gender, color or financial standing.

Those were glorious days and the community throbbed with excitement as things moved from good to better and on.

As Mankind would have it, babies were born and children became part of the community. We, the children were loved and treated accordingly, yet work was an ideal in itself and like it or not, we were "in the way" in the sense that we needed lots of attention. Attention that was very much needed for the great ideal of "*Work*".

As one of the Vatikim put it: "*The only place where Success comes before Work is in the dictionary*".

And so precious time was divided between work and our upbringing. Parents did not spend all that time with us children as work demanded otherwise. Parents did not decide about us either. This was done at the general assembly, the "*Asefa*" where everyone had a say in the matter. For efficiency reasons we were stuck together in communal houses which meant that one or two grownups could deal with 15-20 kids. That was very efficient indeed!

I saw my biological parents about 2 hours a day at the most. I don't remember time with them at their "*Place*". Their "*Place*" wasn't a "*Home*". It was known as a "*Room*". I don't have a clear picture of my parents "*Room*" either. I don't remember any conversations we had, if we did. I do know my parents loved me and did what they thought was best. I know too that if and when I ever write a book about my life, it will be titled:

" An orphan with a hundred parents "

A SHORT ANNOUNCEMENT REGARDING “GOD”.

“Religion is an insult to human dignity. Without it you would have good people doing good things and evil people doing evil things. But for good people to do evil things, that takes religion.”

The quote is by the Nobel Prize winner the Physicist Steven Weinberg, and I could not agree more. My issue is directed more towards the – Enablers and Accommodists (A term used by the Evolutionary Biologist Jerry Coyne – Read his books, he is almost as good as Richard Dawkins the very famous Scientist who wrote some 12 books, regarding evolution and religion)!!!

Enablers and Accommodist are the very big majority of every religion, whom are not very religious themselves but who will always stand up to protect the ultra-religious who they consider “closer to God” and so have some special rights and posses “God and stricture knowledge” as if there is such a knowledge, or that this supposed “knowledge” is not to be disputed since it is the realm of the soul and the direct words of god to humans -----
----- are they kidding? No they are not they are very serious and so very dangerous!

I cry for the country my father and mother helped build and that betrayed them and their dreams of real equality, justice for all, compassion, tolerance and freedom. Until a few years ago, I used to put on CD`S of Eric Einstein singing Shirei erez yisrael hatova, every Sunday morning and just sit and cry for my loss and longing for this dream my parents had. (What a Shmock)! It is almost funny that I own four Passports but do not feel that any one of these countries is home and so adopted the notion that since planet earth is the actual location universal wise, I tell people who ask (not too many) that this is my home – what is yours? I do think that if more people adopted this notion it would be that much easier to identify oneself and everyone else as just people for better or worse and not immediately attach a “caricature” to that person because she/he is from *that country*..... I refuse to be a Jew or a Christian or a Muslim from any country, I just want to be a human from planet earth – A planet in the Solar System that is itself a very small part of the Milky way Galaxy, which is a very small part of the Universe!

Who needs a “GOD” when one has Nature and Science?? Need a miracle (Not that they exist) just look around and breathe in the “miracle” of life – read some Science books and realize that the “HOLY” books, which ever they are and whatever religion they belong to are nothing but the writings of ignorant and conniving men who needed power and control over people for their own benefit – not the people!

So my final words to GOD are: FUCK OFF! - NOW!!! and to all the enablers and accommodists – any chance you might consider moving to planet Venus? It is really the right place for those of you who believe in HELL. Since you have and still do bring hell to earth and are destroying this planet every day, i promise you will feel very much at home on Venus and we (The Atheists) will try to save what ever is left from planet Earth for the future of all living and non living things.

Yoram.

סוטה בקולו "קול סוטה" מה הוא אומר?

האם להחזיר פתאום את "קול סוטה" שהשיב נשמתו לבורא - זו לא סטייה? ועולות שאלות נוספות אם כבר בסטייה עיסקן.

האם אין בעצם הבחירה בלחיות חיי שיתוף בקיבוץ זו - סטייה?

מילא מי שנולד לזה אין לו ברירה, אבל לבחור בזה - סטייה?

ואז קם בן קיבוץ ועוזב את המקום בו גדל ואותו ספג לתוכו - סטייה.

אם הוא פתאום נהיה שם גם עשיר בחוץ רחמנא לצילן - סטייה. - איפה השוויון עליו גדל? ואם חבר משק שבחר לחיות בקיבוץ קם יום אחד ועוזב כי בחוץ טוב יותר, שם ניתן להרוויח יותר... - סטייה. והרי אנחנו גדלנו להתאים למשבצת, ואתה קם ויוצא ועוזב את...? - סטייה.

ואלה שפתאום ביום בהיר, קמו, עזבו את הכל והחליטו לחיות 'חיי שיתוף' - וקנו לעצמם בית בקיבוץ? ואלה שבנו לעצמם בית גדול בקיבוץ? - סטייה?

בכלל, סטייה, זה טוב או לא טוב?!

יש כנראה סטיות טובות ויש סטיות גרועות.

רגע, בעצם האם אמרנו, שבחירה זו סטייה?

אז מה? אסור כבר לצאת בשאלה, ולחזור בתשובה, ולא לקבל את התשובה, אף פעם?

ומי שעבד ותרם בקיבוץ המון שנים לאיכות החיים בחברה, ומי שניהל חשבון, וכבש את הטלפון, ובנה מדרכות, ותיקן ביובים... לומר לו תודה? לאכול ולשתות לחייו בחברותא? כבר לא מקובל?

וזה שלא שמנו לב שיצא לגימלאות, או עזב משמרת של שנים בשל כל סיבה, או ססיים תפקיד משמעותי, שערך עלון, או מלאו לו 70 אלוהים ישמור, לא לציין **זאת** בחברה השיוויונית לשעבר - אולי **זאת** היא סטייה?

ומי שלא מסוגל להגיע למסיבת תודה ופרידה לחבר שמילא תפקיד? - סטייה?

והאם כל מי שמחכה לתשובה פשוטה והגיונית הוא פשוט סוטה?

על זה נאמר; ברוך הנמצא; 'קול סוטה', ישמיע, ישמע, וירווח לו.

זה מה שאני חושבת.

ועם סטייה קלה, אקרא בהזדמנות זו - מעל במה זו - כי אין אחרת. מכאן אקרא; לעמוד דקה דומיה; לפרידה, ולזכר, עלון 'דברי הכפר' היקר והטוב, שנשכח לו שם בצד, קפוא, נכלם. זכרוננו לרווחה.

שושנה שרקי

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

זכות הדיבור...

כשביקש אלוהים להעניק לעולם את יכולת הדיבור
חשב לעצמו: מי ישתמש בתכונה זו לטובת הציבור?
מי כשנחוץ יהיה לומר דברים בקול חד צלול וברור!!!
לא יבלע את לשונו, לא ייאלס דום, או יגמגם בפה פעור...

חשב על התוכי – אך הלז חוזר כמו תוכי אחר דברי בעליו...
חשב על הכלב – אך זה נוהג ללקק את זולתו ישר באחוריו...
חשב על הנחש הערמומי והערום כביום היוולדו...
זה שבכחש פיתה את האישה שיצר כעזר כנגדו...

חשב על שוכני הימים ומיד היה מודאג
הרי הללו ימלאו פיהם מים וישתקו כמו דג...
חשב על בני הצאן, אולי שפת עֶבֶר בפיהם ישים
והבין שבשעת הצורך מהם יקבל את שתיקת הכבשים...

חשב על התרנגולת על הצפרדע על הקרפדה
והבין שהללו רק יקרקרו על הא ועל דא...
נשללו על הסף גם השועל התן והצבוע
מילה שלהם זו לא מילה, לכול זה ידוע...

אולי חשב לעצמו האל הטוב, אפנה למשפחת הקופים
אולי בקרבם אמצע את מי שמוצא פיו וליבו אכן שווים...
לא ראיתי, לא אמרתי, לא שמעתי, חייכו השלושה בשובבות
אנחנו כמו קוף אחרי בן-אדם, לא רוצים כול מחוייבות...

בזו אחר זו נשקלה מועמדתם של כול ייצור ובריה
שיקולים של בעד ונגד עלו על כול חיה וחיה
הבין האל שיכולת הדיבור היא נטל לא קל
והטילה על האדם - לא בשמחה - אלא כברירת מחדל...

אלא שלצערנו האדם כידוע עוד מימי בראשית
בין טוב לבין רע, בין נכון לשגוי, לא מסוגל להחליט...
בדיוק בזמן כשצריך לקום ולדבר: הוא שותק
מדברי אמת, כאש שורפת, הוא בורח ומתחמק

במקום שחייב הוא לקום ולימין הצדק ישר להזדקף
מעדיף הוא להחריש דומם, כלומר פשוט להתקרנף...
ובזמן שנדרש ממנו לשחות נגד הזרם, לתת רוח גבית לחלש
מצטדק כשה תמים ואומר: "תחת השמש אין כול חדש"...

מבין הוא הייטב באיזה צד מורחים את החמאה
מתייצב ומקבל בהכנעה את דעתו של בעל המאה...
כי מה איכפת לו מה יאמרו ואיך יחיו אזובי הקיר
כול עוד צמוד הוא עצמו, לאחוריו ועטיניו של הגביר...

לו יכולתי - הרהר האל - להשיב את הגלגל לאחור
הייתי בוחר - ויסלח לי אלוהים - אפילו בחמור..
כי הוא לפחות מעז לפתוח את פיו ובקולי קולות לנעור
גם כשברור לו, שכמו לדבר אל הקיר - כלום לא יעזור...

אבי

"אם אין להם מילים, תנו להם תמונות!"

אם כל הכבוד ל-"נבנה ארצנו ארץ מולדת" ו-"אל יבנה הגליל", ותיקנו לא ויתרו מעולם על מורשת ילדותם, כשעיקרה של מורשת זו היו משחק הקריקט והתה האנגלי.

משחק הקריקט עיקרו הוא שני שחקנים כאשר אחד מטיל כדור קשה במיוחד בפרצופו של השני אשר מנסה להגן על עצמו בעזרת נבוט מעוצב. לעיתים היה הכדור פוגע בטעות בשלישית עמודי עץ שתקועים היו מאחורי בעל הנבוט, אך לרוב היו שיניו של אותו שחקן נוטשות את פיו עקב פגיעת הכדור בהם.

התה האנגלי הומצא כפתרון לכל חסרי השיניים שלא יכלו לטחון מזון קשה לאחר המשחק. כאשר נורו הקטיושות לגליל הביטו ותיקנו בנעשה בבוז גלוי ואמרו "מה זה לעומת כדור קריקט בשיניים, שאלו?!"

